Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

12. februar 2014*

»Dumping — import af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan — anmodning om tilbagebetaling af opkrævet told — artikel 11, stk. 8, andet punktum, i forordning (EF) nr. 1225/2009 — retssikkerhed«

I sag T-81/12,

Beco Metallteile-Handels GmbH, Spaichingen (Tyskland), ved advokat T. Pfeiffer,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved H. van Vliet og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse K(2011) 9112 endelig af 13. december 2011 om en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på import af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne F. Dehousse og J. Schwarcz (refererende dommer),

justitssekretær: fuldmægtig K. Andová,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. juni 2013,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Beco Metallteile-Handels GmbH, indførte mellem den 8. september 2000 og den 5. maj 2003 skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål til Tyskland, som af Hauptzollamt Karlsruhe (hovedtoldkontoret i Karlsruhe (Tyskland), herefter »Hauptzollamt«), blev anset for at have oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan.

2 I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 393/98 af 16. februar 1998 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Republikken Korea, Malaysia, Taiwan og Thailand (EUT L 50, s. 1) udarbejdede Hauptzollamt den 17. august 2005 en afgiftsansættelse, hvorved sagsøgeren blev underrettet om, at denne skyldte et beløb på 815 754,32 EUR for antidumpingtold, der blev anvendt på den ovennævnte import (herefter »afgiftsansættelsen af 2005«).

3 Den 22. august 2005 påklagede sagsøgeren afgiftsansættelsen af 2005 til Hauptzollamt og anmodede om, at gennemførelsen af den nævnte ansættelse blev udsat.

4 Ved afgørelse af 2. september 2005 udsatte Hauptzollamt gennemførelsen af afgiftsansættelsen af 2005, indtil der var truffet endelig afgørelse.

5 Ved en ændret ansættelse af 14. april 2010 (herefter »den første ændrede afgiftsansættelse af 2010«) blev sagsøgerens skyldige antidumpingtold nedsat til 633 475,99 EUR, og selskabet blev pålagt at betale senest den 30. april 2010. Denne ændrede afgiftsansættelse var på tidspunktet for nærværende sags anlæg genstand for et søgsmål ved Finanzgericht Baden-Württemberg.

6 Den 19. april 2010 indgav sagsøgeren i henhold til artikel 11 i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22, herefter »grundforordningen«), anmodning om tilbagebetaling af den i afgiftsansættelsen af 2005 fastsatte antidumpingtold, dvs. et beløb på 815 754,32 EUR. Som svar på et spørgsmål stillet af Retten præciserede sagsøgeren, uden at dette blev bestridt af Europa-Kommissionen, hvorfor denne anmodning om tilbagebetaling vedrørte det i afgiftsansættelsen af 2005 angivne beløb og ikke det i den første ændrede afgiftsansættelse af 2010 angivne beløb. Sidstnævnte ansættelse blev først modtaget af sagsøgerens advokat den 19. april 2010, og der blev derfor ikke taget hensyn hertil i den nævnte anmodning om tilbagebetaling, som blev afsendt samme dag, eftersom sagsøgerens advokat ikke havde fået kendskab til den før afsendelsen.

7 Sagsøgeren har i sin anmodning om tilbagebetaling anført, at den dumpingmargen, der dannede grundlag for afgiftsansættelsen af 2005, var blevet elimineret – endog reduceret til en værdi, som er lavere end den antidumpingtold, der blev anvendt. Ud fra den betragtning, at en sådan anmodning forudsætter, at den pågældende antidumpingtold allerede er blevet betalt, anmodede sagsøgeren med henvisning til fodnote 6 i Kommissionens meddelelse vedrørende tilbagebetaling af antidumpingtold (EFT 2002 C 127, s. 10, herefter »den fortolkende meddelelse«) ligeledes om, at undersøgelsen blev suspenderet, indtil den nævnte told blev endeligt fastsat.

8 Den 28. april 2010 udarbejdede Hauptzollamt en anden ændret afgiftsansættelse (herefter »den anden ændrede afgiftsansættelse af 2010«), hvori Hauptzollamt afkrævede sagsøgeren et beløb på 101 356,15 EUR i form af efterfølgende importomsætningsafgift med henvisning til, at denne afgift havde været genstand for en ukorrekt fritagelse.

9 Den 30. april og den 14. maj 2010 betalte sagsøgeren et beløb på henholdsvis 633 475,99 EUR til gennemførelse af den første ændrede afgiftsansættelse af 2010 og et beløb på 101 356,15 EUR til gennemførelse af den anden ændrede afgiftsansættelse af 2010.

10 Ved skrivelse af 15. november 2010 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den pågældende anmodning om tilbagebetaling ville blive afvist i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 8, og den fortolkende meddelelse.

11 Ved skrivelse af 15. december 2010 svarede sagsøgeren, at fristen for indgivelse af en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold i henhold til punkt 2.1 i den fortolkende meddelelse ikke løber, så længe den nævnte told ikke er betalt. Selskabet kunne efter dets opfattelse som følge af fodnote 6, indsat under punkt 2.1 i den fortolkende meddelelse, indgive sin anmodning om tilbagebetaling, inden det betalte antidumpingtolden, men var ikke forpligtet hertil. For så vidt som det først betalte den pågældende antidumpingtold den 30. april 2010, skulle den pågældende anmodning om tilbagebetaling således have været betragtet som indgivet inden for den lovpligtige frist på seks måneder og derfor antages til realitetsbehandling.

12 Ved skrivelse af 2. august 2011 meddelte Kommissionen sagsøgeren de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke den pågældende anmodning om tilbagebetaling skulle afvises.

13 I sit svar af 15. september 2011 fastholdt sagsøgeren sin fortolkning af den fortolkende meddelelse som sammenfattet i præmis 11 ovenfor. Derudover gjorde selskabet gældende, at Kommissionen ved at afvise den pågældende anmodning om tilbagebetaling ikke havde handlet i god tro og havde tilsidesat retssikkerhedsprincippet samt de berettigede forventninger, som ordlyden af den fortolkende meddelelse giver anledning til.

14 Ved afgørelse K(2011) 9112 endelig af 13. december 2011 om en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på import af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan (herefter »den anfægtede afgørelse«) afviste Kommissionen den pågældende anmodning om tilbagebetaling.

15 I femte betragtning til den anfægtede afgørelse præciserede Kommissionen, at fristen på seks måneder til at indgive den pågældende anmodning om tilbagebetaling var begyndt at løbe fra det tidspunkt, hvor størrelsen af antidumpingtolden var blevet behørigt fastsat, dvs. den 17. august 2005. Efter Kommissionens opfattelse var den nævnte frist derfor udløbet den 17. februar 2006. Eftersom sagsøgeren først indgav anmodningen om tilbagebetaling den 19. april 2010, kunne den ikke realitetsbehandles, idet den åbenbart skulle afvises.

16 Med henblik på at afkræfte den af sagsøgeren under den administrative procedure fremførte argumentation anførte Kommissionen indledningsvis i 8., 9. og 15. betragtning til den anfægtede afgørelse, at det var grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet punktum, som specifikt vedrørte de frister, inden for hvilke en anmodning om tilbagebetaling kunne indgives. Efter Kommissionens opfattelse foreskrev denne bestemmelse, at det var det tidspunkt, hvor størrelsen af den skyldige antidumpingtold var blevet behørigt fastsat, dvs. den 17. august 2005, og ikke det tidspunkt, hvor den var blevet betalt, der udløste fristen for at indgive en anmodning om tilbagebetaling. Den omstændighed, at Hauptzollamt havde udsat gennemførelsen af afgiftsansættelsen af 2005, ændrede ikke på denne konklusion.

17 Kommissionen anførte derefter i 10., 11. og 15. betragtning til den anfægtede afgørelse, at ordlyden af punkt 2.1, litra b), i den fortolkende meddelelse skulle læses i sin helhed, hvilket indebar, at der skulle tages hensyn til både denne bestemmelses ordlyd og fodnote 6, som er indsat heri. Kommissionen har i denne fodnote præciseret, at hvis en importør anfægter berettigelsen af, at hans transaktioner pålægges antidumpingtold, bør importøren ikke desto mindre (hvis han ønsker det) indgive en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold inden for fristen på seks måneder sammen med en anmodning om,

at Kommissionen suspenderer undersøgelsen, indtil det er afgjort, om der skal betales told. Udtrykkene »bør« og »hvis han ønsker det«, der anvendes i den nævnte fodnote, henviser til den omstændighed, at en importør kunne beslutte, om han ville indgive en sådan anmodning inden for den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, fastsatte frist på seks måneder, men betyder imidlertid ikke, at importøren desuden med føje kan anmode om tilbagebetaling efter udløbet af denne frist. Kommissionen har i den anfægtede afgørelses 168. betragtning gjort gældende, at punkt 3.1.3 i den fortolkende meddelelse bekræfter dette standpunkt ved at præcisere, at fristen på seks måneder også skal overholdes i sager, hvor anvendelsen af forordningen om indførelse af told er indbragt for nationale administrative eller retlige organer.

18 Kommissionen konkluderede følgelig i den anfægtede afgørelses 17. betragtning, at den fortolkende meddelelse ikke var i modstrid med grundforordningens artikel 11, stk. 8, og at den ikke kunne give anledning til berettigede forventninger i de tilfælde, hvor tolden ikke var blevet betalt.

19 I 16. betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen ligeledes, at sagsøgerens adfærd synes at være selvmodsigende, når henses til det fremførte argument om, at en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold først kan realitetsbehandles, hvis den nævnte told allerede er betalt. Sagsøgeren indgav således sin anmodning om tilbagebetaling den 19. april 2010, selv om den pågældende antidumpingtold først blev betalt den efterfølgende 30. april.

20 Hvad endelig angår de forskellige domme, som sagsøgeren har nævnt med henblik på at gøre gældende, at Kommissionen ved at afvise selskabets anmodning om tilbagebetaling ikke handler i god tro og tilsidesætter retssikkerhedsprincippet samt de berettigede forventninger, som ordlyden af den fortolkende meddelelse giver anledning til, vurderede Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 19-21, at disse domme ikke kan støtte sagsøgerens anmodning.

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Sagsøgeren har anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. februar 2012.

22 Som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse har Retten (Anden Afdeling) anmodet parterne om at fremlægge visse dokumenter og at besvare visse spørgsmål. Parterne har efterkommet denne anmodning inden for de fastsatte frister.

23 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

24 Parterne har ikke fremsat bemærkninger til retsmøderapporten.

25 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 5. juni 2013.

26 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionen frifindes.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

28 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet nærmere bestemt fremsat to anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 8, og den fortolkende meddelelse. Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om god tro og retssikkerhedsprincippet.

Det første anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 8, og den fortolkende meddelelse

29 Det første anbringende består af to klagepunkter. Det første vedrører en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 8, og det andet en tilsidesættelse af den fortolkende meddelelse.

Det første klagepunkt om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 8

30 Sagsøgeren har under henvisning til grundforordningens artikel 11, stk. 8, første afsnit, hvorefter »en importør [kan] anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats«, fremført, at en sådan anmodning om tilbagebetaling kun kan antages til realitetsbehandling, efter at den pågældende antidumpingtold er blevet betalt.

31 Kommissionen mener derimod, at grundforordningens artikel 11, stk. 8, første afsnit, kun opstiller de materielle betingelser, under hvilke den antidumpingtold, som den berørte importør har betalt, kan tilbagebetales, og at det er samme stykkes andet afsnit, som fastsætter særlige procedureregler.

32 Ifølge Kommissionen er antidumpingtolden i øvrigt blevet behørigt fastsat med underretningen om toldskylden i overensstemmelse med artikel 221, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »EF-toldkodeksen«), idet det var fra dette tidspunkt, at debitor fik kendskab hertil. Der foreligger ingen systemisk grund, som gør det påkrævet at afvente udfaldet af et annullationssøgsmål på nationalt plan for at indgive en anmodning om tilbagebetaling i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 8, eftersom det ikke er de nationale myndigheder, men udelukkende Kommissionen, som i det konkrete tilfælde med den pågældende importør kan konstatere nedsættelsen eller udligningen af den dumpingmargen, på grundlag af hvilken antidumpingtolden er blevet beregnet.

33 Selv om det i grundforordningens artikel 11, stk. 8, første afsnit, er fastsat, at »[u]anset stk. 2 kan en importør anmode om tilbagebetaling af told, der er opkrævet, når det påvises, at den dumpingmargen, på grundlag af hvilken tolden er betalt, er blevet elimineret eller reduceret til et niveau, der er lavere end den gældende toldsats«, kræver udtrykkene »told, der er opkrævet« og »tolden er betalt« i denne bestemmelse kun, at genstanden for tilbagebetaling nødvendigvis må være de beløb, der allerede er betalt. Denne bestemmelse fastlægger således alene princippet om og de materielle betingelser for en tilbagebetaling.

34 For så vidt angår den procedure, der skal følges, udgør grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, den relevante bestemmelse. Denne bestemmelses ordlyd henviser til antidumpingtold, »der skal opkræves«. Der er følgelig ingen betingelser forbundet med betalingen af denne told, for at en anmodning om tilbagebetaling kan antages til realitetsbehandling.

35 Begyndelsestidspunktet for den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, fastsatte frist på seks måneder er derfor ikke betinget af forudgående betaling af antidumpingtolden.

36 På foranledning af et spørgsmål fra Retten gjorde sagsøgeren imidlertid gældende, at grundforordningens artikel 11, stk. 8, tredje afsnit, har indirekte betydning for fastlæggelsen af begyndelsestidspunktet for den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, fastsatte frist.

37 Ifølge grundforordningens artikel 11, stk. 8, tredje afsnit, anses en »anmodning om tilbagebetaling […] kun for behørigt dokumenteret, når den indeholder nøjagtige oplysninger om størrelsen af den antidumpingtold, der kræves tilbagebetalt, og alle tolddokumenter vedrørende beregningen og betalingen af det pågældende beløb«, »[d]en skal endvidere for en repræsentativ periode indeholde dokumenterede oplysninger vedrørende den normale værdi og de eksportpriser, der ved salg til [EU] opnås af den eksportør eller producent, som er omfattet af tolden«, »[i] tilfælde, hvor importøren ikke er forretningsmæssigt forbundet med den pågældende eksportør eller producent, og sådanne oplysninger ikke umiddelbart foreligger, eller hvor eksportøren eller producenten ikke er rede til at meddele importøren oplysningerne, skal anmodningen indeholde en erklæring fra eksportøren eller producenten om, at dumpingmargenen er reduceret eller elimineret, som omhandlet i denne artikel, og at de relevante beviser vil blive forelagt for Kommissionen«, og »[f]orelægger eksportøren eller producenten ikke sådanne beviser inden for et rimeligt tidsrum, afvises anmodningen«.

38 Sagsøgeren har gjort gældende, at for så vidt som det i grundforordningens artikel 11, stk. 8, tredje afsnit, er fastsat, at en anmodning om tilbagebetaling for at være »behørigt dokumenteret« skal indeholde alle tolddokumenter vedrørende beregningen og betalingen af det pågældende toldbeløb, er denne betaling derfor en betingelse for, at en anmodning om tilbagebetaling kan antages til realitetsbehandling.

39 I denne henseende har grundforordningens artikel 11, stk. 8, tredje afsnit, således som Kommissionen har gjort gældende, kun konsekvenser for fastlæggelsen af begyndelsestidspunktet for den i samme forordnings artikel 11, stk. 8, fjerde afsnit, andet punktum, fastsatte frist. Ifølge dette punktum »skal [t]ilbagebetalingen af told […] normalt finde sted senest 12 måneder og under ingen omstændigheder senere end 18 måneder efter den dato, på hvilken en importør af den vare, der er omfattet af antidumpingtolden, har indgivet en behørigt dokumenteret anmodning om tilbagebetaling«.

40 Endvidere er der intet i ordlyden af grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, som giver grundlag for at antage, at anmodninger om tilbagebetaling skal være »behørigt dokumenteret« som omhandlet i artikel 11, stk. 8, tredje afsnit, så snart de indgives. Disse kan suppleres, efterhånden som proceduren skrider frem. Hvis det forholdt sig anderledes, ville lovgiver i grundforordningens artikel 11, stk. 8, fjerde afsnit, andet punktum, have anført, at den nævnte frist på 12 – endog 18 måneder – begynder at løbe fra indgivelsen af anmodningen om tilbagebetaling og ikke fra det tidspunkt, hvor denne anmodning er »behørigt dokumenteret«.

41 Det følger heraf, at argumentet om grundforordningens artikel 11, stk. 8, tredje afsnit, ikke kan afkræfte konklusionerne i præmis 34 og 35 ovenfor.

42 I replikken har sagsøgeren ligeledes anført, at det, for at antidumpingtold kan betragtes som behørigt dokumenteret, kræves, at beløbet er beregnet korrekt. For så vidt som den første ændrede afgiftsansættelse af 2010 har reduceret den antidumpingtold, der skal betales, væsentligt, kan det imidlertid ikke antages, at den endelige antidumpingtold, der skulle opkræves, var blevet »behørigt« fastsat ved afgiftsansættelsen af 2005. Sagsøgerens anmodning om tilbagebetaling kan derfor ikke betragtes som for sent indgivet.

43 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at bemærke, som Kommissionen med rette har anført, at den pågældende argumentation er støttet på de nationale myndigheders vedtagelse af den første ændrede afgiftsansættelse af 2010, som Kommissionen ikke havde kendskab til på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

44 Ifølge fast retspraksis skal lovligheden af en retsakt under et annullationssøgsmål bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt (Domstolens dom af 7.2.1979, forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, præmis 7, og af 5.7.1984, sag 114/83, Société d'initiatives et de coopération agricoles og Société interprofessionnelle des producteurs et expéditeurs de fruits, légumes, bulbes et fleurs d'Ille-et-Vilaine mod Kommissionen, Sml. s. 2589, præmis 22, samt Rettens dom af 22.10.1996, forenede sager T-79/95 og T-80/95, SNCF og British Railways mod Kommissionen, Sml. II, s. 1491, præmis 48, og af 22.1.2013, sag T-46/09, Grækenland mod Kommissionen, EU:T:2013:32,præmis 149). Særligt må Kommissionens vurderinger kun bedømmes på baggrund af de oplysninger, som Kommissionen sad inde med på det tidspunkt, hvor den anlagde vurderingerne (Rettens dom af 11.5.2005, forenede sager T-111/01 og T-133/01, Saxonia Edelmetalle og ZEMAG mod Kommissionen, Sml. II, s. 1579, præmis 67).

45 Sagsøgeren har imidlertid i det væsentlige gjort gældende, at den manglende fremlæggelse eller henvisning til den første ændrede afgiftsansættelse under den administrative procedure udelukkende skyldes Kommissionens manglende agtpågivenhed. Selskabet anfører, at Kommissionen i strid med, hvad der er fastsat i punkt 3.2.1, litra b), i den fortolkende meddelelse, ikke krævede yderligere oplysninger fra sagsøgeren, særlig for så vidt angår beregningsgrundlaget og det nøjagtige beløb, der er opkrævet i antidumpingtold.

46 Selv om det er korrekt, at det i punkt 3.2.1, litra b), i den fortolkende meddelelse er fastsat, at Kommissionen vil underrette ansøgeren om, hvilke oplysninger der skal afgives, med nærmere angivelse af en rimelig frist herfor, og at dette vil omfatte tolddokumenter, der identificerer de importtransaktioner, for hvilke der ønskes tilbagebetaling, og som specifikt viser grundlaget for fastsættelse af den told, der skal opkræves, samt det nøjagtige beløb, der er opkrævet i antidumpingtold, har Kommissionen med rette gjort gældende, at den ikke er forpligtet til af egen drift at undersøge og forestille sig, hvilke forhold der kunne være blevet forelagt for den. Denne bestemmelse kan således udelukkende forstås således, at den pålægger Kommissionen at meddele sagsøgeren de former for eller kategorier af oplysninger eller dokumenter, som skal forelægges Kommissionen med henblik på at kunne undersøge en anmodning om tilbagebetaling.

47 Sagsøgerens argumentation om, at den endelige antidumpingtold, der skulle opkræves, ikke var blevet »behørigt« fastsat ved afgiftsansættelsen af 2005, kan derfor ikke tiltrædes.

48 Klagepunktet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 8, må derfor forkastes.

Det andet klagepunkt om tilsidesættelse af den fortolkende meddelelse

49 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse udgør en tilsidesættelse af punkt 1, punkt 2.1, litra b), og fodnote 6, som er indsat heri, samt punkt 2.2, litra a), i den fortolkende meddelelse.

50 I denne forbindelse skal det blot bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en fortolkende retsakt som den fortolkende meddelelse, der ifølge dens præambel fastlægger retningslinjerne for anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 8, ikke kan ændre bindende bestemmelser i en forordning (Domstolens dom af 28.1.1992, sag C-266/90, Soba, Sml. I, s. 287, præmis 19, og Rettens dom af 22.4.1993, sag T-9/92, Peugeot mod Kommissionen, Sml. II, s. 493, præmis 44).

51 Det følger nemlig af fast retspraksis, at Kommissionen er bundet af de rammebestemmelser og meddelelser, som den vedtager, men kun i det omfang de ikke afviger fra trinhøjere bestemmelser (jf. i denne retning Domstolens dom af 2.12.2010, sag C-464/09 P, Holland Malt mod Kommissionen, Sml. I, s. 12443, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

52 I tilfælde af overlapning og uforenelighed med en sådan bestemmelse må den fortolkende meddelelse således vige (jf. i denne retning Domstolens dom af 14.4.2005, sag C-110/03, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2801, præmis 33).

53 Heraf følger, at den anfægtede afgørelses eventuelle afvigelse fra visse bestemmelser i den fortolkende meddelelse således ikke kan påvirke det forhold, at Kommissionens anvendelse af grundforordningens artikel 11, stk. 8 – der er retsgrundlaget for den anfægtede afgørelse – var korrekt. Da sagsøgeren ved sine argumenter i realiteten har påberåbt sig en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, er de sammenfaldende med de argumenter, der er fremsat i forbindelse med det andet anbringende, og de vil derfor blive undersøgt i præmis 55 ff. nedenfor.

54 Heraf følger, at det andet klagepunkt skal forkastes og med dette det første anbringende i sin helhed.

Det andet anbringende om en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, princippet om god tro og retssikkerhedsprincippet

55 Retten finder, at der indledningsvis må tages stilling til klagepunktet om en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

56 Sagsøgeren har gjort gældende, at retssikkerhedsprincippet kræver, at en ordning skal være klar og utvetydig, for at borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter. Når punkt 1, punkt 2.1, litra b), og punkt 2.2, litra a), i den fortolkende meddelelse henviser til henholdsvis »det beløb, der er opkrævet i antidumpingtold«, »transaktioner, hvor antidumpingtolden er fuldt ud betalt« og »[e]nhver importør, der kan påvise […] at have betalt antidumpingtold for en specifik import«, forbyder princippet således at afvise sagsøgerens anmodning om tilbagebetaling med henvisning til, at selskabet burde have indgivet anmodningen allerede inden betalingen af antidumpingtolden.

57 Tilsvarende fastsætter modellen for anmodninger om tilbagebetaling, der er bilagt den fortolkende meddelelse, blandt »de obligatoriske minimumsoplysninger«, at der skal afgives en erklæring om, at den antidumpingtold, der ønskes tilbagebetalt, er blevet betalt fuldt ud.

58 I øvrigt præciseres det i fodnote 6 i den fortolkende meddelelse, indsat under punkt 2.1, litra b), i meddelelsen, at »[h]vis en importør anfægter berettigelsen af, at hans transaktioner pålægges antidumpingtold (uanset om denne handling suspenderer betalingen af tolden), eller hvis den nationale myndighed har modtaget sikkerhedsstillelse for en eventuel skyldig antidumpingtold, bør importøren ikke desto mindre (hvis han ønsker det) indgive en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold inden for fristen på seks måneder sammen med en anmodning om, at Kommissionen suspenderer undersøgelsen, indtil det er afgjort, om der skal betales told«. Udtrykkene »bør« og »hvis han ønsker det« i denne fodnote peger i retning af, at fristen på seks måneder i tilfælde af, at den antidumpingtold, der skal betales, bestrides, ikke løber.

59 Det følger af fodnote 6 i den fortolkende meddelelse, at så længe den pågældende antidumpingtold ikke er blevet betalt, kan den berørte importør uden at være forpligtet hertil indgive en anmodning om tilbagebetaling. I modsætning til det af Kommissionen anførte finder den nævnte fodnote ikke kun anvendelse i de tilfælde, hvor der er modtaget sikkerhedsstillelse.

60 Sagsøgeren har hævdet, at selskabet har overholdt de gældende bestemmelser ved at indgive dets anmodning om tilbagebetaling af den i afgiftsansættelsen af 2005 fastsatte antidumpingtold den 19. april 2010 og knytte en anmodning om suspension af undersøgelsen hertil, i det omfang denne told endnu ikke var betalt.

61 Sagsøgeren har af denne grund gjort gældende, at den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, fastsatte frist ikke kan udløbe, før selskabet lovligt har kunnet indgive en anmodning om tilbagebetaling.

62 Kommissionen har anført, at det i den fortolkende meddelelse klart er fastsat, at fristen for at indgive en anmodning om tilbagebetaling er seks måneder regnet fra det tidspunkt, hvor den antidumpingtold, som skal betales, er blevet behørigt fastsat.

63 Ordlyden af punkt 2.1, litra b), i den fortolkende meddelelse bør læses i sin helhed, dvs. med fodnote 6 i denne meddelelse, som er indsat heri. Det følger heraf, at hvis en importør anfægter berettigelsen af, at hans transaktioner pålægges antidumpingtold, bør importøren ikke desto mindre indgive en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold inden for fristen på seks måneder sammen med en anmodning om, at Kommissionen suspenderer undersøgelsen, indtil det er afgjort, om der skal betales told.

64 Punkt 2.1, litra b), i den fortolkende meddelelse vedrører således i det væsentlige den situation, hvor antidumpingtolden ikke er blevet behørigt fastsat, og hvor importøren stiller en sikkerhed, indtil dette beløb bliver fastsat. Fodnote 6 i denne meddelelse omfatter en situation, i hvilken toldkodeksen selv foreskriver sikkerhedsstillelse.

65 Det drejer sig om en situation, hvor importøren i henhold til toldkodeksens artikel 243 har indgivet klage til de nationale myndigheder over den formelt korrekte fastsættelse af antidumpingtolden. I artikel 244 i samme kodeks fastsættes, at hvis de nationale myndigheder undtagelsesvis udsætter gennemførelsen, er denne betinget af, at der stilles en sikkerhed. Fodnote 6 i den fortolkende meddelelse peger i retning af, at det i det sidstnævnte tilfælde er muligt at indgive en anmodning om tilbagebetaling. Dette fremgår af, at antidumpingtolden til forskel fra det førstnævnte tilfælde, som er reguleret i meddelelsens punkt 2.1, litra b), allerede er behørigt fastsat. Kommissionen har anført, at den ved at anvende udtrykkene »bør« og »hvis han ønsker det« har villet understrege dels, at indgivelsen af en anmodning om tilbagebetaling ikke var en nødvendig forudsætning for at indgive en klage til de nationale myndigheder, dels at det påhvilede importøren at beslutte at indgive en sådan anmodning. Det kan ikke udledes af disse udtryk, at importøren med føje kan anmode om tilbagebetaling efter udløbet af fristen.

66 Ligesom det er tilfældet med grundforordningens artikel 11, stk. 8, første afsnit, er punkt 1, punkt 2.1, litra b), og punkt 2.2, litra a), i den fortolkende meddelelse, som sagsøgeren støtter sig på, kun bestemmelser, hvorved der fastsættes materielle betingelser for tilbagebetaling. Det er nemlig normalt, at et beløb skal betales, inden det kan tilbagebetales. Derimod er reglerne om, hvilken procedure der skal følges, indeholdt i punkt 2.6, litra a), og punkt 3.1.3, litra a), andet afsnit, i den fortolkende meddelelse, der henholdsvis har overskrifterne »Hvilke frister gælder?« og »Frist på seks måneder«. Da disse punkter fastsætter, at »[a]nsøgninger i henhold til artikel 11, stk. 8, i grundforordningen skal indgives […] senest seks måneder fra datoen for fastsættelsen af den skyldige antidumpingtold for de pågældende varer«, og at »[v]ed overholdelsen af fristen på seks måneder for indgivelse af en anmodning skal det erindres, at denne frist også skal overholdes i sager, hvor en forordning om indførelse af told anfægtes ved Retten […], eller hvor anvendelsen af forordningen er indbragt for nationale administrative eller retlige organer«, bekræfter de, at fristen på seks måneder regnet fra det tidspunkt, hvor den endelige antidumpingtold er blevet behørigt fastsat, er juridisk bindende.

67 Ifølge fast retspraksis er det imidlertid nødvendigt ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot at tage hensyn til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori denne regel indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (Domstolens dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, Sml. s. 3781, præmis 12). Punkt 1, punkt 2.1, litra b), og punkt 2.2, litra a), i den fortolkende meddelelse bør derfor ikke betragtes isoleret, men i forbindelse med de andre bestemmelser i denne meddelelse og grundforordningens artikel 11, stk. 8.

68 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at retssikkerhedsprincippet er et grundlæggende EU-retligt princip, som bl.a. kræver, at en ordning er klar og utvetydig, for at borgerne ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, således at de kan handle derefter. Når, imidlertid, en retsregel giver anledning til en vis usikkerhed med hensyn til dens betydning og rækkevidde, skal det undersøges, om den omhandlede retsregel er så tvetydig, at den er til hinder for, at borgerne med tilstrækkelig sikkerhed kan rydde en eventuel tvivl vedrørende rækkevidden eller betydningen af reglen af vejen (Rettens dom af 22.5.2007, sag T-216/05, Mebrom mod Kommissionen, Sml. II, s. 1507, præmis 108).

69 Det bemærkes indledningsvis, således som det blev fastslået inden for rammerne af undersøgelsen af det første klagepunkt i forbindelse med det første anbringende, at sagsøgerens fortolkning af grundforordningens artikel 11, stk. 8, må forkastes. Det skal imidlertid ligeledes bemærkes, at denne bestemmelse, som udgør retsgrundlaget for den anfægtede afgørelse, indeholder en vis usikkerhed med hensyn til betydningen og rækkevidden af den pågældende retsregel. Denne usikkerhed skyldes den samtidige anvendelse i den samme bestemmelse af udtrykkene »tolden er betalt« eller »told, der er opkrævet«, i modsætning til udtrykkene »den endelige told, der skal opkræves«, hvis beløb »blev behørigt fastsat«.

70 Det bemærkes, at de retningslinjer, der er indeholdt i Kommissionens meddelelser og fortolkende meddelelser, vedtages med henblik på at sikre gennemsigtigheden, forudsigeligheden og retssikkerheden i Kommissionens handlinger (Domstolens dom af 30.5.2013, sag C-270/11, Kommissionen mod Sverige, EU:C.2013:339, præmis 41).

71 Det fremgår også af dommen i sagen Mebrom mod Kommissionen, nævnt i præmis 68 ovenfor (præmis 109), at en fortolkende meddelelse under visse omstændigheder kan være til hinder for, at borgerne med tilstrækkelig sikkerhed kan rydde en eventuel tvivl vedrørende rækkevidden eller betydningen af den fortolkede bestemmelse af vejen.

72 I det foreliggende tilfælde fremgår det af præamblen til den fortolkende meddelelse, at den har til formål at fastlægge retningslinjerne for anvendelsen af grundforordningens artikel 11, stk. 8, og dermed præcisere over for de forskellige parter, som er involveret i en tilbagebetalingsprocedure, navnlig hvilke betingelser en anmodning skal opfylde. Meddelelsen er således blevet vedtaget af hensyn til at styrke retssikkerheden hvad angår grundforordningens artikel 11, stk. 8, til gavn for de nævnte parter.

73 For så vidt som den fortolkende meddelelse er henvendt til erhvervsdrivende, som ikke er forpligtet til systematisk at benytte sig af juridisk bistand i forbindelse med løbende forretninger, er det af afgørende betydning, at meddelelsens fortolkning af grundforordningens artikel 11, stk. 8, foretages i meget klare og utvetydige vendinger. Ud fra denne meddelelses formål og beskaffenhed bør gennemgangen af dens bestemmelser gøre det muligt for en agtpågivende og opmærksom erhvervsdrivende utvetydigt at få kendskab til sine rettigheder og pligter, eller endog rydde en eventuel tvivl vedrørende rækkevidden eller betydningen af disse regler af vejen.

74 Den fortolkende meddelelse, som sender modstridende signaler med hensyn til betingelserne for at indgive en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold, opfylder imidlertid ikke disse betingelser.

75 I det foreliggende tilfælde fastsætter punkt 2.6, litra a), i den fortolkende meddelelse i det væsentlige, at anmodninger i henhold til grundforordningens artikel 11, stk. 8, skal indgives senest seks måneder fra den dato, hvor den endelige antidumpingtold er blevet behørigt fastsat.

76 For så vidt angår den fortolkende meddelelses punkt 1 angiver denne alene – ligesom grundforordningens artikel 11, stk. 8 – at genstanden for tilbagebetaling nødvendigvis må være de beløb, der allerede er betalt (jf. præmis 33 ovenfor). Denne bestemmelse fastlægger således alene princippet om og de materielle betingelser for en tilbagebetaling.

77 Da punkt 2.1, litra b), og punkt 2.2, litra a), i den fortolkende meddelelse for det første fastsætter, at der kun kan indgives anmodninger for transaktioner, hvor antidumpingtolden er fuldt ud betalt, for det andet, at en importør, der kan påvise at have betalt antidumpingtold, kan anmode om tilbagebetaling, er disse bestemmelser i modstrid med punkt 2.6, litra a), i den fortolkende meddelelse.

78 Sagsøgerens synspunkt understøttes også af bilaget til den fortolkende meddelelse med en model og en tjekliste til anmodninger om tilbagebetaling, da det deri med overskriften »De obligatoriske minimumsoplysninger« fastsættes, at ansøgeren om tilbagebetaling erklærer, at den told, som kræves tilbagebetalt, er fuldt ud betalt.

79 For så vidt angår fodnote 6 i den fortolkende meddelelse, som sagsøgeren specifikt har støttet sine påstande på, og hvori det er fastsat, at importøren ikke desto mindre »bør«, hvis han ønsker det, og ikke »skal« indgive en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold inden for fristen på seks måneder sammen med en anmodning om, at Kommissionen suspenderer undersøgelsen, indtil det er afgjort, om der skal betales told, hvis importøren anfægter berettigelsen af, at hans transaktioner pålægges antidumpingtold, uanset om denne handling suspenderer betalingen af tolden, kan den som sådan ikke forstås således, at en importør, som befinder sig i denne situation, er forpligtet til at indgive en begæring inden for fristen på seks måneder, så snart antidumpingtolden er blevet behørigt fastsat. Fodnote 6 er derfor som sådan i modstrid med punkt 2.6, litra a), i den fortolkende meddelelse.

80 Da det dog følger af det første punktum i overskriften til punkt 2 i den fortolkende meddelelse, at hele dette punkt er en sammenfatning af tilbagebetalingsproceduren, der er nærmere beskrevet i meddelelsens punkt 3, skal fodnote 6 i denne meddelelse fortolkes i lyset af meddelelsens punkt 3.1.3, litra a), andet afsnit, som ligeledes omfatter en situation, hvor den antidumpingtold, som skal betales, bestrides over for de nationale myndigheder. Det fremgår af denne bestemmelse, at den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, fastsatte frist på seks måneder, selv i et sådant tilfælde, skal overholdes.

81 I medfør af punkt 3.1.3, litra a), tredje og sidste afsnit, i den fortolkende meddelelse skal alle anmodninger imidlertid opfylde betingelserne i samme meddelelses punkt 3.1.1 inden for fristen på seks måneder fra det tidspunkt, hvor størrelsen af antidumpingtolden er blevet behørigt fastsat. Når det i punkt 3.1.1, nr. i) og ii), er angivet, at ansøgeren om tilbagebetaling i anmodningen skal afgive en erklæring om, at den antidumpingtold, som kræves tilbagebetalt, er fuldt ud betalt, er realitetsbehandlingen af en sådan anmodning i virkeligheden betinget af betalingen af den pågældende antidumpingtold inden for den i grundforordningens artikel 11, stk. 8, andet afsnit, fastsatte frist. En sådan forpligtelse er hverken i overensstemmelse med denne bestemmelse eller med punkt 2.6, litra a), i den fortolkende meddelelse og kan i øvrigt være umulig at opfylde for en importør, som ønsker at opnå en suspension af gennemførelsen af afgiftsansættelsen, som de nationale myndigheder har indrømmet ham i henhold til toldkodeksen. For at sikre denne foranstaltnings effektive virkning kan fristen for at indgive en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold derfor ikke begynde at løbe, så længe den berørte part ikke er forpligtet til at betale den pågældende told.

82 Det følger heraf, at fodnote 6, sammenholdt med punkt 3.1.3, litra a), tredje afsnit, i den fortolkende meddelelse, er i modstrid med denne meddelelses punkt 2.6, litra a).

83 Følgelig giver den fortolkende meddelelse, som ellers har til formål at oplyse erhvervsdrivende om proceduren for tilbagebetaling af antidumpingtold og derfor forbedre deres retssikkerhed, det modsatte resultat (jf. i denne retning Domstolens dom af 16.12.1975, forenede sager 40/73-48/73,

50/73, 54/73-56/73, 111/73, 113/73 og 114/73, Suiker Unie m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1663, præmis 556 og 557). Erhvervsdrivende som sagsøgeren, der henviser til den fortolkende meddelelse i forbindelse med løbende forretninger, kan således, når de læser meddelelsen, være i begrundet tvivl med hensyn til den korrekte fortolkning af grundforordningens artikel 11, stk. 8.

84 Konklusionen i præmis 83 ovenfor understøttes desuden af Kommissionens svar på spørgsmål fra Retten i retsmødet om den manglende overensstemmelse mellem visse af bestemmelserne i den fortolkende meddelelse, hvorved Kommissionen i det væsentlige anerkendte, at affattelsen af meddelelsen kunne have været bedre.

85 Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet er således begrundet.

86 Uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige klagepunkter skal det andet anbringende tages til følge og den anfægtede afgørelse annulleres.

Sagens omkostninger

87 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Kommissionens afgørelse K(2011) 9112 endelig af 13. december 2011 om en anmodning om tilbagebetaling af antidumpingtold opkrævet på import af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af rustfrit stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Taiwan annulleres.

2) Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Forwood Dehousse Schwarcz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. februar 2014.

Underskrifter